

РЕШЕНИЕ

№ 2492

гр. София, 19.09.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. III-В СЪСТАВ, в публично заседание на първи юни през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Николай Димов

Членове: Велина Пейчинова
Ивелина Симеонова

при участието на секретаря Юлия С. Димитрова Асенова
като разгледа докладваното от Ивелина Симеонова Въззивно гражданско дело № 20211100507208 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл. 258 и сл. ГПК.

С решение № 20094402 от 14.04.2021 г. по гр. д. № 33250/2020 г. по описа на СРС, 79 състав, е признато за установено по предявените от Т.Б.“ ЕАД /с ново наименование „Й..Б.“ ЕАД/, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. София, район *****, ж. к. „*****, Бизнес Парк София, сграда 6, срещу Р. М. И., ЕГН *****, с адрес: гр. София, ул. „***** установителни искове с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД, че Р. М. И. дължи на Т.Б.“ ЕАД /с ново наименование „Й..Б.“ ЕАД/ сумата от 70,97 лв., представляваща неплатени такси и ползвани услуги по договор за мобилни услуги № 614528353 от 04.12.2015 г. и допълнително споразумение № 014171596 от 16.08.2017 г. към него; сумата от 571,34 лв., представляваща неплатени такси и ползвани услуги по договор за мобилни услуги № 615557788 от 09.05.2016 г. и допълнително споразумение № 012433594 от 16.08.2017 г. към него; сумата от 81,30 лв., представляваща неплатени такси и ползвани услуги по договор за мобилни услуги № 619772137 от 17.04.2018 г.; сумата от 66,49 лв., представляваща неплатени такси и ползвани услуги по договор за мобилни услуги № 616005717 от 20.07.2016 г. и допълнително споразумение № 013562977 от 17.04.2018 г. към него; сумата от 889,44 лв., дължима по договор за лизинг от 16.08.2017 г. с предмет: SAMSUNG Galaxy S8 Black, от която: 222,36 лв., представляваща 4 броя неплатени лизингови вноски за периода 05.04.2018 г. – 04.08.2018 г. и 667,08 лв., представляваща 12 броя предсрочно изискуеми лизингови вноски за периода 05.08.2018 г. – 16.07.2019 г.; сумата от 1 382,16 лв., дължима по договор за лизинг от 17.04.2018 г. с

предмет SAMSUNG Galaxy S9 Purple, от която: 230,36 лв., представляваща 4 броя неплатени лизингови вноски за периода 05.04.2018 г. – 04.08.2018 г. и 1 151,80 лв., представляваща 20 броя предсрочно изискуеми лизингови вноски за периода 05.08.2018 г. – 17.03.2020 г. и 32,97 лв., дължима по договор за лизинг от 20.07.2016 г. с предмет TABLET Lenovo Y oga 3 10 4 GB, представляваща 3 броя неплатени лизингови вноски за периода 05.04.2018 г. – 04.07.2018 г., ведно със законната лихва върху сумите от датата на подаване на заявлението по чл. 410 ГПК – 19.09.2019 г. до окончателното плащане, за които суми по ч. гр. дело № 53615/2019 г. по описа на СРС, 79 състав, е издадена заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК от 17.10.2019 г., като са отхвърлени иските с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 92, ал. 1 ЗЗД за сумата от 175,44 лв., представляваща неустойка за предсрочно прекратяване на договор за мобилни услуги № 614528353 от 04.12.2015 г.; за сумата от 92,46 лв., представляваща неустойка за предсрочно прекратяване на договор за мобилни услуги № 615557788 от 09.05.2016 г.; за сумата от 296,30 лв., представляваща неустойка за предсрочно прекратяване на договор № 616005717 от 20.07.2016 г., както и за сумата от 262,84 лв., представляваща неустойка за предсрочно прекратяване на договор № 619772137 от 17.04.2018 г. Осъдена е Р. М. И. да заплати на Т.Б.“ ЕАД /с ново наименование „Й..Б.“ ЕАД/ на основание чл. 78, ал. 1 ГПК сумата от 409,66 лв., представляваща разноски в производството по ч. гр. д. № 53615/2019 г. по описа на СРС, 79 състав, както и сумата от 969,65 лв., представляваща разноски в исковото производство.

Първоинстанционното решение се оспорва от ищеца Т.Б.“ ЕАД /с ново наименование „Й..Б.“ ЕАД/ в частите, с които са отхвърлени претенциите за установяване на задължения в размер на 296,30 лв., представляваща неустойка за предсрочно прекратяване на договор № 616005717 от 20.07.2016 г., както и за сумата от 262,84 лв., представляваща неустойка за предсрочно прекратяване на договор № 619772137 от 17.04.2018 г. В жалбата се излага, че решението в обжалваната част е неправилно – постановено в нарушение на материалния закон, при допуснати съществени процесуални нарушения на съдопроизводствените правила и необоснованост. Твърди се, че съдът неправилно е приел, че размерът на неустойката се определя от всички абонаментни вноски до края на договорите. В случая по процесните два договора и допълнително споразумение от 17.04.2018 г. размерът на неустойката е ограничен, като е предвидено, че *„максималният размер на неустойката не може да надвишава трикратния размер на стандартните месечни абонаменти“* – чл. 11 от договор за мобилни услуги № 619772137 от 17.04.2018 г., раздел IV, т. 4 от допълнително споразумение № 013562977 от 17.04.2018 г., с което е изменен договор № 616005717 от 20.07.2016 г. Излагат се съображения, че съдът е допуснал нарушение на принципа за установяване на истината по чл. 121, ал. 2 КРБ, вр. с чл. 10 ГПК, на принципа за формиране на вътрешното убеждение, както и е допуснал съществено нарушение на диспозитивното начало – чл. 6, ал. 2 ГПК. Неправилно съдът е приел, че претендираната неустойка е „компенсаторна“ такава, касае се до неустойка за разваляне на договора по чл. 88, ал. 1, изр. 2 ЗЗД, която обезщетява вреди от нарушен негативен интерес. Съдът неправилно е приел, че в случая неустойката води до неоснователно обогатяване на кредитора за сметка на потребителя. Твърди се, че клаузите за неустойка не противоречат на добрите нрави и не са

неравноправни, доколкото неустойката е с ограничен размер – три стандартни месечни абонаментни такси за номера без вкл. ДДС, клаузите са индивидуално уговорени между страните, а потребителят е разполагал с ясна информация за параметрите, от които се формира размерът на неустойката, с което се е съгласил, с позоваване на съдебна практика в този смисъл. Предвид изложеното се моли за отмяна на решението в обжалваната част и за уважаване на исквете за неустойки, както и за присъждане на разноски.

Въззиваемата страна – ответницата Р. М. И., чрез назначения □ особен представител адвокат Й. А., е депозирала отговор на въззивната жалба по реда на чл. 263 ГПК, в който изразява становище за неоснователност на жалбата. Поддържа, че решението в оспорената част е правилно и съобразено с материалния закон и практиката на съдилищата. Моли да се потвърди решението в оспорената част.

Софийският градски съд, като съобрази становищата на страните и събраните по делото доказателства в рамките на въззивната жалба, намира следното от фактическа и правна страна:

Въззивната жалба е подадена в срока по чл. 259, ал. 1 ГПК, от процесуално легитимирана страна, срещу подлежащ на обжалване съдебен акт, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество, въззивната жалба е основателна.

Съгласно чл. 269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта - в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата, с изключение на случаите, когато следва да приложи императивна материалноправна норма, както и когато следи служебно за интереса на някоя от страните - т. 1 от ТР № 1 от 09.12.2013 г. по тълк. д. № 1/2013 г. на ОСГТК на ВКС.

В случая първоинстанционното решение е валидно и допустимо в обжалваната част, поради което следва да се обсъдят доводите, касаещи неговата правилност. Въззивният съд приема, че решението в обжалваната част е неправилно по следните съображения:

Предявени за разглеждане по реда на чл. 422, ал. 1 ГПК са обективно кумулативно съединени установителни искиове с правно основание чл. 79, ал. 1 ЗЗД, чл. 86, ал. 1 ЗЗД и чл. 92 ЗЗД – предмет на въззивното производство е установяване на вземане за неустойки за предсрочно прекратяване на договор за мобилни услуги № 616005717 от 20.07.2016 г., изменен с допълнително споразумение № 013562977 от 17.04.2018 г. за мобилен номер *****, както и на договор за мобилни услуги № 619772137 от 17.04.2018 г. за мобилен номер *****.

Доколкото срещу първоинстанционното решение не е подадена въззивна жалба в частта, с която е признато за установено, че ответницата Р. М. И. дължи на мобилния оператор Т.Б. ЕАД /с ново наименование „Й.Б.“ ЕАД/ главница от 66,49 лв., представляваща неплатени такси и ползвани услуги по договор за мобилни услуги № 616005717 от 20.07.2016 г. /съгласно който на клиента е предоставен мобилен телефонен номер ***** и мобилно устройство TABLET LENOVO Yoga 3 10 4 G/, изменен с допълнително споразумение № 013562977 от 17.04.2018 г. към него, в сила от 17.04.2018 г. до 17.04.2020 г. /съгласно което

влиза в сила нов абонаментен план със стандартна месечна абонаментна вноска 29,99 лв. с ДДС, като за срока на договора е предвидена промоционална месечна абонаментна вноска в размер на 25,99 лв. с ДДС, а на клиента е предоставен мобилен телефонен апарат PRESTIGIO WIZE 3418 8 4G Black/, както и сумата от 81,30 лв., представляваща неплатени такси и ползвани услуги по договор за мобилни услуги № 619772137 от 17.04.2018 г., в сила от 17.04.2018 г. до 17.04.2020 г. /съгласно който на клиента е предоставен мобилен телефонен номер ***** със стандартна месечна абонаментна такса 24,99 лв. с ДДС и мобилно устройство SAMSUNG Galaxy S9 Purple/, ведно със законна лихва за периода от 19.09.2019 г. до изплащане на вземането, то в тези части решението е влязло в сила. Следователно със сила на пресъдено нещо е установено, че между страните са съществували валидни облигационни отношения по посочените два договора за предоставяне на мобилни услуги и допълнително споразумение, както и че ответницата е била в неизпълнение на задълженията си за заплащане на абонаментни такси за ползвани мобилни услуги, като не е изпълнила свои парични задължения, начислени в пет броя фактури, издадени в периода м. май 2018 г. – м. септември 2018 г.

Спорният въпрос, въведен във въззивната жалба като оплакване за неправилност на първоинстанционното решение, касае действителността на клаузите, предвиждащи пораждаване на задължение за потребителя по чл. 92, ал. 1 ЗЗД, а от там - дължимостта на вземането за неустойки при прекратяване на договорите.

В отговор на възраженията в жалбата, настоящият въззивен състав намира следното:

По предявените по реда на чл. 422, ал. 1 ГПК искове с правно основание чл. 92 ЗЗД за установяване на парично задължение за неустойки по процесните два договора и допълнително споразумение за предоставяне на мобилни услуги, въззивният съд приема, че в хода на делото са доказани елементите от фактическия състав на чл. 92 ЗЗД, обуславящи основателността на заявената искова претенция.

За основателността на претенциите за неустойки в тежест на ищеца е да докаже наличието на валидни облигационни правоотношения с ответницата по договор за мобилни услуги за мобилен номер ***** - договор за мобилни услуги № 616005717 от 20.07.2016 г., изменен с допълнително споразумение № 013562977 от 17.04.2018 г., както и по договор за мобилни услуги за мобилен номер ***** - договор за мобилни услуги № 619772137 от 17.04.2018 г., наличието на валидни клаузи за неустойки, в случай на предсрочно прекратяване на договорите поради виновно неизпълнение на задълженията на ответницата, предсрочното прекратяване на договорите по вина на ответницата, както и размера на уговорените неустойки.

При установяване на тези обстоятелства, в тежест на ответницата е да докаже, че е погасила задълженията си.

В случая страните са били обвързани от валидни правоотношения по процесните два договора за мобилни услуги и допълнително споразумение от 17.04.2018 г., по които ответницата е неизправна страна. Съгласно чл. 196, б. „в“ от Общите условия на ищеца,

приети по делото и неоспорени от ответницата, мобилният оператор има право едностранно да прекрати индивидуален договор, срочен или безсрочен, ако потребителят не е платил дължими суми след изтичане на сроковете за плащане по индивидуалния договор, съгласно Общите условия – в срока, указан във фактурата, но не по – късно от 18 дни след датата на издаването □ – чл. 27 от Общите условия. Не е спорно, че ответницата не е изпълнила задълженията си за заплащане на месечни абонаментни вноски за периода м. май 2018 г. – м. септември 2018 г., за което са издадени пет броя фактури /фактура № ***** от 05.05.2018 г., фактура № 7273549375 от 05.06.2018 г., фактура № 7274941598 от 05.07.2018 г., фактура № ***** от 05.08.2018 г., фактура № 7277717808 от 05.09.2018 г./, както и че в процесните договори и допълнително споразумение е уговорена неустойка за предсрочното им прекратяване по вина на абоната – част IV, т. 4 от допълнително споразумение от 17.04.2018 г. и чл. 11 от договор за мобилни услуги от 17.04.2018 г. При наличието на писмен договор между страните, уреждащ облигационните правоотношения между тях, в т. ч. правото да се търси обезщетение за вредите, настъпили от неизпълнението на договора, доколкото в представените по делото договори и споразумение към същите липсва друга уредба, съдът приема, че развалянето на договорите се подчинява на общите правила на ЗЗД. По аргумент на чл. 87, ал. 1 ЗЗД, изискващ писмена форма за предупреждение от страна на кредитора при договори, сключени в писмен вид, в хипотезата на чл. 87, ал. 2 ЗЗД при разваляне на двустранен договор поради неизпълнение без даване на срок, ищецът следва да уведоми писмено ответника за упражненото потестативно право. От този момент е дължима и предвидената в договорите неустойка. В случая по делото са представени писмени доказателства, неоспорени от ответницата, че ищецът редовно я е уведомил за надлежно упражненото право за едностранно прекратяване на договорите и допълнително споразумение - Последна покана за доброволно плащане от 06.08.2018 г., в която длъжникът е уведомен за общата сума на дължими плащания – 1275,79 лв. с ДДС, с даден десетдневен срок за плащане, посочено е, че при неплащане договорите ще бъдат прекратени, като ще бъде начислена и неустойка в размер съгласно договорите – 827,04 лв., както и Удостоверение от „Тип-Топ Куриер“ АД за доставка на предупредителното писмо на адреса на ответницата, посочен в договорите за мобилни услуги – гр. София, ул. „*****“, на 14.08.2018 г., а и фактът на предсрочното прекратяване на договорите и на споразумението /поради неплащане от абоната на начислените задължения за мобилни услуги и месечен абонамент/ не се оспорва от ответницата, поради което въззивният съд приема, че договорите и допълнителното споразумение са били едностранно прекратени от страна на ищеца преди подаване на заявлението по чл. 410 ГПК на 19.09.2019 г., съответно е налице основание за начисляване на неустойка по тях. Липсата на проведено доказване от ответницата да е изпълнила изцяло или частично своите договорни задължения по договорите за мобилни услуги означава, че е възникнало право на мобилния оператор да прекрати правоотношенията, респективно да претендира уговорената при прекратяване на договорите и споразумението към тях неустойка.

Относно действителността на неустоечните клаузи въззивният съд приема следното:

Съгласно чл. 92, ал. 1 ЗЗД неустойката обезпечава изпълнението на задължението и служи като обезщетение за вредите от неизпълнението, без да е нужно те да се доказват. Неустойката представлява договорен способ, при който страните при сключване на договора уговарят начин на обезвреда за едната страна по договора, ако е допуснато неизпълнение от насрещната страна на договорно правоотношение. В хипотезата, когато е уговорена неустойка, страната не е длъжна да доказва вредите си, а има правото да претендира уговорената в нейна полза неустойка. За да бъде действителна клаузата за неустойка, необходимо е неустойката да съответства на нейните обезпечителна, обезщетителна и санкционна функции.

В случая ищецът обосновава правото си да получи неустойка по двата договора за мобилни услуги и допълнително споразумение с оглед прекратяване действието им по вина на абоната, с разпоредбата на част IV, т. 4 от допълнително споразумение от 17.04.2018 г., сключено към договор за мобилни услуги № 616005717 от 20.07.2016 г. и чл. 11 от договор за мобилни услуги № 619772137 от 17.04.2018 г., според които клаузи „в случай на предсрочно прекратяване по вина или по инициатива на потребителя или при нарушаване на задълженията му, последният дължи на доставчика за всяка СИМ карта, по отношения на която е налице прекратяване: (а) неустойка в размер на всички стандартни месечни вноски за периода от прекратяване на договора до изтичане на уговорения срок, като максималният размер на неустойката не може да надвишава трикратния размер на стандартните месечни абонаменти и възстановяване на част от ползваната стойност на отстъпките от абонаментните планове, съответстваща на оставащия срок на договора; и (б) в случаите, в които е предоставено устройство за ползване на услуги, потребителят дължи и такава част от разликата между стандартната цена на устройството (в брой, без абонамент), съгласно действаща към момента на сключване на договора ценова листа и заплатената от него при предоставянето му (в брой или обща лизингова цена), съответстваща на оставащия срок на договора.

Настоящият въззивен състав приема, че така уговорените неустойки съответстват на обезщетителната и санкционна функции, които са присъщи на неустойката, отчитайки допуснато неизпълнение на договорно задължение от страна на потребителя на далекосъобщителни услуги. В задължителната практика, обективирана в ТР № 1 от 15.06.2010 г. по тълк. д. № 1/2009 г. по описа на ОСТК на ВКС /т. 3/, е дадено разяснение, че съдът следи служебно за валидността на неустоечните клаузи, както и че условията и предпоставките за нищожност на клаузата за неустойка произтичат от нейните функции и от принципа за справедливост в гражданските и търговски правоотношения. Съгласно мотивната част на ТР № 1/2009 г. на ОСТК на ВКС начинът на определяне на неустойката, както и границите □, не са уредени с императивни правни норми, поради което договарянето □ без краен предел, както и евентуалната □ прекомерност, сами по себе си не водят до нищожност на клаузата за заплащане на неустойка. Преценката за нищожност на неустойката поради накърняване на добрите нрави следва да се прави за всеки отделен случай към момента на сключване на договора, като могат да бъдат използвани някои от следните примерно изброени критерии – естество на задължението, което се обезпечава с уговорената неустойка, размер на обезпеченото по този начин вземане, вид на уговорената неустойка и на неизпълнението, от което произтича, съотношение на размера на уговорената неустойка и очакваните от неизпълнението вреди. При всяка преценка за

нищожност на неустойката могат да се използват и други критерии, като се съобразят конкретните факти и обстоятелства за всеки отделен случай.

За разлика от първоинстанционния съд, въззивният съд намира, че клаузите в договора от 17.04.2018 г. и в допълнителното споразумение от 17.04.2018 г. към договора от 20.07.2016 г., предвиждащи, че при прекратяване на договорите по вина на потребителя последният дължи неустойка в размер на всички стандартни месечни вноски за периода от прекратяване на договора до изтичане на уговорения срок, като максималният размер на неустойката не може да надвишава трикратния размер на стандартните месечни абонаменти, са валидни и обвързват страните. При изначално уговорен праг на неустойката /постигната между страните уговорка за краен предел на задължението за неустойка/ и възможност същата да бъде определена, то следва, че клаузите за неустойка не създават неравновесие в правата и задълженията на потребителя и мобилния оператор, отговарят на изискването за добросъвестност и не излизат извън присъщите на неустойката обезпечителна, обезщетителна и санкционна функции и като такива не са нищожни като противоречащи на добрите нрави, съгласно дадените задължителни разяснения в т. 3 от ТР № 1 от 15.06.2010 г. по тълк. д. № 1/2009 г. по описа на ОСТК на ВКС, при тази редакция на неустоечните клаузи. Основното задължение на потребителя по договор за мобилни услуги е да заплаща в срок абонаментните такси. Уговорената неустойка обезпечава възстановяване на вредите от неизпълнението на това задължение, водещо до предсрочно прекратяване на договора и невъзможността мобилният оператор да получи абонаментните вноски, дължими до изтичане на срока на договора. В случая тези неустойки не са необосновано високи и не водят до неоснователно обогатяване на мобилния оператор. Стандартният месечен абонамент за предоставената СИМ карта е конкретно определен, като претендираните неустойки не надвишават уговорения между страните максимален размер от три стандартни месечни такси. Съдът счита, че така уговорените клаузи не разкриват признаците и на неравноправни клаузи. За да е неравноправна и следователно нищожна договорна клауза в договор, сключен с потребител, тя следва да не е уговорена индивидуално, да осъществява фактически състав на чл. 143 ЗЗП и да не попада в някое от изключенията на чл. 144 ЗЗП. В случая не е осъществена никоя от хипотезите на чл. 143 ЗЗП, поради което не се касае за неравноправни клаузи в потребителски договор. Същевременно неустойките се равняват на месечния абонамент за три месеца и според съда не са в противоречие със закона или добрите нрави, доколкото притежават присъщите на неустойката функции, а по начина, по който са уговорени, представляват санкция за страната, допуснала неизпълнение на свое договорно задължение и същевременно обезщетяват изправната страна, изпълнила своите договорни задължения. Следователно налице са валидни неустоечни клаузи.

Не са нищожни и неравноправни неустоечните клаузи и в частите, предвиждащи при прекратяване на договора потребителят да дължи разликата между стандартната цена без отстъпка на устройството и преференциалната цена при сключване на договора. Видно от договорите за мобилни услуги и допълнително споразумение от 17.04.2018 г. на потребителя са предоставени мобилни устройства /PRESTIGIO WIZE 3418 8 4G Black и SAMSUNG Galaxy S9 Purple/ с ясно посочена цена в зависимост от наличието или не на абонаментен план, като е посочен и размерът на отстъпката от стандартната цена, ползвана от потребителя, като и по договора от 17.04.2018 г., и по допълнително споразумение от 17.04.2018 г. се претендира заплащане на сума, която не надвишава тази отстъпка. Потребителят на мобилни услуги е получил съответното устройство на преференциална цена с оглед сключените от него договори за мобилни услуги, в които изрично е договорено, че вземането за неустойка в размер на разликата между стандартната цена на устройството без отстъпка и преференциалната цена при сключване на договора възниква при предсрочно прекратяване на договора за мобилни услуги по вина на потребителя. Стандартната цена на предоставените устройства, преференциалната им цена, както и размерът на отстъпката са изначално определени в договорите и допълнителното споразумение, като на тази база и

съобразявайки оставащия срок на договорите и допълнителното споразумение, размерът на неустойките е определяем, поради което и в тази част неустоечните клаузи не създават неравновесие в правата и задълженията на потребителя и мобилния оператор, отговарят на изискването за добросъвестност и не излизат извън присъщите на неустойката обезпечителна, обезщетителна и санкционна функции, респективно не са нищожни като противоречащи на добрите нрави.

Съдът, съобразявайки обстоятелството, че дружеството ищец претендира неустойка в размер на три месечни абонаментни такси, разликата между стандартната цена без отстъпка на устройството и преференциалната цена при сключване на договорите и допълнителното споразумение, както и част от ползваната стойност на отстъпките от абонаментните планове, съответстваща на оставащия срок на договорите, отчитайки наличието на доказателства за размера на абонаментните такси във всеки от договорите за мобилни услуги, отстъпките и разликата между стандартната цена без отстъпка на устройството и преференциалната цена при сключване на договорите, посочени в самите договори за мобилни услуги и допълнително споразумение, които размери са установени и с неоспорената от страните съдебно – счетоводна експертиза, която въззивният съд кредитира по реда на чл. 202 ГПК, както и предвид наличието на съдебни решения, постановени по искове от КЗП по отношение на клаузите на мобилните оператори относно неустойка за прекратяване, според които неустойка в размер на три месечни абонаментни такси не се явява недействителна, приема, че исковата претенция подлежи на уважаване и в частта за претендираните неустойки. Следва да се посочи, че действително ответницата не е страна по Спогодба от 11.01.2018 г. между „Комисия за защита на потребителите“ и Т.Б.“ ЕАД, но в случая в самия договор за мобилни услуги от 17.04.2018 г. страните са уговорили, че максималният размер на неустойката не може да надвишава трикратния размер на стандартните месечни абонаменти, съответно такава уговорка е постигната и с допълнителното споразумение от 17.04.2018 г. към договор за мобилни услуги от 20.07.2016 г., които писмени доказателства носят подпис за ответницата, неоспорен от последната, с което размерът на неустойката е бил уреден във вътрешните отношения между страните с клаузи, които въззивният съд приема за действителни. Съответно основанието за начисляване на неустойка в посочения по – горе размер се съдържа в самите договори, клаузите за неустойка в този размер не са нищожни поради противоречие с добрите нрави, както и не са неравноправни. Поради това въззивният съд приема, че исковете за неустойка по процесните два договора за мобилни услуги от 17.04.2018 г. и от 20.07.2016 г., изменен с допълнително споразумение от 17.04.2018 г. са доказани по основание. Ответницата е пасивно легитимирана да отговаря и в частта, с която са претендирани парични суми, формирани като разликата между стойността на предоставените устройства и уговорените по договорите преференциални цени, както и за възстановяване на отстъпки от цената на договорената услуга. С оглед на обстоятелството, че Р. М. И. е получила устройствата при сключване на договорите и не е върнала същите, както и не е изпълнила точно задълженията си по договорите и допълнителното споразумение, за да ползва уговорените преференциални цени, съдът намира, че е настъпило основание, предвидено в договорите за мобилни услуги и споразумение, тя да заплати и разликата между преференциалната цена и

действителната цена на устройствата /PRESTIGIO WIZE 3418 8 4G Black и SAMSUNG Galaxy S9 Purple/, както и за възстановяване на отстъпки от цената на договорената услуга.

От заключението на съдебно – счетоводната експертиза, неоспорена от страните, и при съобразяване на приетите писмени доказателства, се установява, че дължимата неустойка по договор за мобилни услуги № 616005717 от 20.07.2016 г., изменен с допълнително споразумение към него от 17.04.2018 г., за която е издадена фактура № 7277717808 от 05.09.2018 г., е в размер на 296,30 лв. /три стандартни месечни абонаментни такси без ДДС /24,99 лв. всяка/ в размер на общо 74,97 лв., с добавена част от стойността на ползваните отстъпки от месечния абонаментен план, съответстваща на оставащия срок до края на договора – 9,29 лв. и разлика между стандартна и преференциална цена на устройството – 212,04 лв./, а по договор за мобилни услуги № 619772137 от 17.04.2018 г. е в размер на 262,84 лв. /три стандартни месечни абонаментни такси без ДДС /20,82 лв. всяка/ в размер на общо 62,46 лв. и разлика между стандартна и преференциална цена на устройството – 200,38 лв./, както и че няма постъпили плащания на процесните суми, поради което исковите претенции са изцяло основателни и следва да бъдат уважени за претендираните суми за неустойки.

Поради несъвпадане на изводите на настоящата съдебна инстанция с тези на първостепенния съд, решението в обжалваната част следва да бъде отменено и да бъде постановено ново, с което исковите за неустойка да бъдат уважени, на основание чл. 271, ал. 1 ГПК.

По разноските:

При този изход на спора, в полза на ищеца следва да се присъдят допълнително разноски за първоинстанционното производство в размер на 175,20 лв. и за заповедното производство в размер на 74 лв., съразмерно на уважената част от исковите от въззивния съд и при съобразяване, че начинът на изчисление на разноските от първоинстанционния съд не е оспорен от страните. Разноски за въззивната инстанция се дължат единствено на въззивника в размер на общо 175 лв., от които – 25 лв. – държавна такса и 150 лв. – депозит за особен представител.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 20094402 от 14.04.2021 г. по гр. д. № 33250/2020 г. по описа на СРС, 79 състав, в обжалваната част, с която са отхвърлени предявените от Т.Б.“ ЕАД /с ново наименование „Й.Б.“ ЕАД/, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. София, район *****, ж. к. „*****, Бизнес Парк София, сграда 6, срещу Р. М. И., ЕГН *****, с адрес: гр. София, ул. „***** по реда на чл. 422, ал. 1 ГПК искове с правно основание чл. 92, ал. 1 ЗЗД за признаване за установено, че ответницата дължи на ищеца сумата от 296,30 лв., представляваща неустойка за предсрочно прекратяване на договор № 616005717 от 20.07.2016 г., изменен с допълнително споразумение № 013562977 от

17.04.2018 г., както и за сумата от 262,84 лв., представляваща неустойка за предсрочно прекратяване на договор № 619772137 от 17.04.2018 г., като вместо това постановява:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по реда на чл. 422, ал. 1 ГПК, че Р. М. И., ЕГН *****, с адрес: гр. София, ул. „*****“ дължи на „Й.Б.“ ЕАД /с предишно наименование Т.Б.“ ЕАД/, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. София, район *****, ж. к. „*****“, Бизнес Парк София, сграда 6, на основание чл. 92, ал. 1 ЗЗД сумата от 296,30 лв., представляваща неустойка за предсрочно прекратяване на договор за мобилни услуги № 616005717 от 20.07.2016 г., изменен с допълнително споразумение № 013562977 от 17.04.2018 г., въз основа на които е ползван мобилен номер *****, която сума е начислена по фактура № 7277717808 от 05.09.2018 г., както и сумата от 262,84 лв., представляваща неустойка за предсрочно прекратяване на договор за мобилни услуги № 619772137 от 17.04.2018 г., въз основа на който е ползван мобилен номер *****, която сума е начислена по фактура № 7277717808 от 05.09.2018 г., ведно със законната лихва върху сумите от датата на подаване на заявлението по чл. 410 ГПК – 19.09.2019 г. до окончателното плащане, за които суми по ч. гр. д. № 53615/2019 г. по описа на СРС, 79 състав, е издадена заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК от 17.10.2019 г.

ОСЪЖДА Р. М. И., ЕГН *****, с адрес: гр. София, ул. „*****“ да заплати на „Й.Б.“ ЕАД /с предишно наименование Т.Б.“ ЕАД/, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. София, район *****, ж. к. „*****“, Бизнес Парк София, сграда 6, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК допълнително сумата от 74 лв. /седемдесет и четири лева/, представляваща разноси в производството по ч. гр. д. № 53615/2019 г. по описа на СРС, 79 състав, както и допълнително сумата от 175,20 лв. /сто седемдесет и пет лева и двадесет стотинки/, представляваща разноси в исковото производство.

ОСЪЖДА Р. М. И., ЕГН *****, с адрес: гр. София, ул. „*****“ да заплати на „Й.Б.“ ЕАД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. София, район *****, ж. к. „*****“, Бизнес Парк София, сграда 6, на основание чл. 78, ал. 1, вр. чл. 273 ГПК сумата от 175 лв. /сто седемдесет и пет лева/ - разноси във въззивното производство.

Първоинстанционното решение в останалата част е влязло в сила.

Решението не подлежи на обжалване, на основание чл. 280, ал. 3, т. 1 ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____